

VILDMARKENS DOTTER.

AF JAMES OLIVER CURWOOD.

Bemyndigad översättning från engelskan af Emilie Kullman.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Om du satte upp ditt hår som det är på tafflorna i böckerna, skulle du se ut som en kvinna, svarade han sakta. Du är vackrare än tafflorna!

Han tog ett steg tillbaka, och hennes ögon blintrade åter emot honom med det gamla skämska uttrycket.

— Du säger, att jag är vacker och att jag är nästan en kvinna, murrade hon. Och ändå — Hon ryckte på axlarna. Jan Thoreau, detta är tredje gången den här veckan, som du inte lekt leken riktigt! Jag vill inte leka med dig mer!

Ögonblickligt var han vid hennes sida, omslöt hennes ansikte med båda händerna, böjde sig ned och kysste henne på munnen.

Så sade hon, då han släppte henne. Är det inte på det sättet vi lekt så länge jag kan minnas? Hvar gång du tar fat mig, ska du ta en kys!

— Jag är rädd, Melisse, sade han allvarigt. Du börjar bli så stor och så vacker, att jag är rädd.

— Rätt! Min bror rädd att kysa mig! Hvad tänker du då göra, då jag verkligen blir en kvinna, Jan — och det dröjer ju inte länge, säger du?

— Det vet jag inte, Melisse.

Hon vände honom ryggen och skakade ut sitt vackra hår, och Jan, som nytt förtäring av skämskheten, bet var emellertid något i detta uttryck, som icke var likt Melisse. Eftersom förändringen var betydligt, observerade han den; men i stället för att missgynna honom, beredde det honom en ny, obestämbar känsla af glädje.

Då de kommo fram till läget, gick Melisse in i hyddan med sina blommor, och Jan begaf sig till kompaniets kontor. Melisse kastade blommorna ifrån sig och följde honom med blicken — så länge han syntes. Hennes kinder glödde, hennes läppar voro till hälften skilda, och knäp hade han försvunnit ur sikte, förrän hon skyndade till Iowakas hem på andra sidan utbyggnaden.

Det var en dryg kvarts timme senare, som Jan fick se Melisse, med Iowakas röda schal över huvudet, med afmätt, långsamma steg återvända till hyddan.

— Jag undrar, om hon har ösprängt, sade han för sig själv och betraktade henne undrande. Det är Iowakas schal, och hon har virat om hela huvudet!

— En akta engelsk schal, inföll Jean de Gravois' glada stämma. Han hade närmast sig helt tyst och stod nu bakom Jan. Det finns bara en person i världen, som tar sig bättre ut i den än din Melisse, Jan Thoreau, och det är Iowaka, min hustru. Vaisnagna de helgon, men blir hon inte vackrare dag för dag?

— Jo, sade Jan. Snart är hon kvinnlig!

— Kvinnlig skrek Jean, som i saknad af en långa piska sprang fram och tillbaka för att ge eftertryck åt sina ord. Hon blir snart kvinna — var det så, du sade, Jan Thoreau? Och om hon inte är kvinna vid tretio år med två barn — då Gud sända flera likadana! — när blir hon det då? Det skulle jag vilja fråga!

— Meningen — med hvad?

— Kors, svarade den lille fransmannen, då vår vackra Creeffieka blir förolävd, sätter hon upp häret för första gången, det är alltsammans, min kära Jan. När jag frågade till min härliga Iowaka, svarade hon med att springa sin väg, men innan jag dött af fortvilfan, kom hon tillbaka till mig med häret flätadt och uppsatt på hjässa!

Han bejdade sig plötsligt, skrämd af det besynnerliga uttrycket i den andres ansikte. En hel minut stod Jan som förstenad. Han stridade öfver fransmannens hufvud, och en spöklik blekhet spred sig öfver hans kinder.

— Nej — det — betyder — ingenting, sade han slutligen, som om hvarje ord behöfvades afvigadt.

Han sjönk ned på en stol bredvid bordet, likt en person, som fått ett oöfvadt slag. Med en djup suck, som nästan var en snyftning, böjde han hufvudet öfver armarna.

— Jan Thoreau, hvskade Jean sakta, har du glömt, att det var jag, som dödade missionären åt dig och att Jean de Gravois på alla dessa år aldrig frågat dig om kampen däruppe på bergstoppen! Och hans stämma, som nu var mild som en nas, vibrerade med ett tonfall af innerligt kamratskap — sådant kamratskap, som uppstår mellan en och en annan i en värld, där vänskap hvarken köpes eller säljes... Har du glömt det, Jan Thoreau? Om det är något, som Jean de Gravois kan göra?

Han satte sig midt emot Jan, med sitt magra, ifriga ansikte stött i händerna och afvaktade under tystnad, att den andre skulle se upp. Då han så gjorde, möttes deras ögon stadigt och öryggligt, och i denna blick låg

SEXTONDE KAPITLET.

Födelsedagar.

Det stora rummet var tomt, då Jan satte sig i den öppna dörren. Han stannade för att lysna och hörde lägmärdt skritt från det andra rummet, och för att varsko om sin närvaro hostade han högljudt och skrapade med en stol. Ett ögonblick tystnad följde. Den bortse därren öppnades för en gång, så helt och hållet, och Melisse trädde ut.

— NE, hvad tycker du om mig, bror Jan?

Hon stod i ljuset från fönstret, genom hvilket eftermiddagssolen sken in, häret upplagdt i glittrande flätor som en krona på hjässan, såsom de sett på tafflor, med purprade kinder och blicken ifrigt och frågande fäst på Jan.

— Ser jag ut — som du trodde — att jag skulle se ut, Jan? Fortför hon, om smula förvånad öfver hans tystnad. Sag!

— Du är vackrare än jag någonsin sett dig, Melisse, svarade han sakta.

Det låg ett allvar i hans röst, som kom henne att gå fram till honom på sitt gamla impulsiva, halvt barnliga axlar, såsom ett. Hon lade händerna på hans axlar, såsom hon alltid brukat göra, då hon velat, att han skulle kasta henne upp i luften.

— Om jag är vackrare — och du tycker om mig så här — hvarför — hvarför —

Hon slöt med att plötsligt sträcka fram sin lilla vackra mun, och med ett glädjefullt skrik Jan henne i sina armar och kysste hennes franssträdda läppar. Det var ett blett och sekund — så släppte han henne, och en varm rodnad färgade hans bruna kinder.

— Min kära bror! sade hon skratande och samlade ihop blommorna på bordet. Jag tycker om att du kysser mig, men nu får jag lof att säga åt dig att göra det. För kysser mig hvarenda morgon, innan han går ut.

Jag kommer ihåg, att du brukade ge mig kyss hvar gång du kom hem, men nu glömmar du alldeles bort det. Bror, bröder älska sina systor mindre, då de blir äldre!

— Inland älskar du systemt mindre och en andra flickan mer, min sköna Melisse, hördes en liflig stämma från dörren, och Jean de Gravois kom inhopande likt en lekfull katt och skrapade och bockade för Melisse, tills hufvud nästan vidrörde golvet.

Ljufva helgon, Jan Thoreau, men hon är en kvinna! precis som min Iowaka sa! Och kakorna — och brodet — och pastejerna! Ni får lof att veta, att jag tappat hela dagen i golfvet! Bevara — ett sådant spektakel! Och min Iowaka bara skratade och kallade mig klumpjan!

— Ni är försäkrigt föralskad, Jean, utropade Melisse och skratade, så att tårarna kommo henne i ögonen. Precis som några af människorna i böcker, som Jan och jag läser.

— Och det kommer jag alltid att vara, kära ni, så länge dottern till en prinsessa och dotterdotters dotter till en bataljonschef tilltalar mig knädda hennes de!

Melisse kastade den röda schalen öfver hufvudet, alltjämt skratande — Jag ska gå och hjälpa henne, Jean!

— Min Gud! flåsade Jean, då hon gått, och betraktade Jan med frågande blickar. Ska jag gratulera dig, Jan Thoreau? Är det meningen?

— Meningen — med hvad?

— Kors, svarade den lille fransmannen, då vår vackra Creeffieka blir förolävd, sätter hon upp häret för första gången, det är alltsammans, min kära Jan. När jag frågade till min härliga Iowaka, svarade hon med att springa sin väg, men innan jag dött af fortvilfan, kom hon tillbaka till mig med häret flätadt och uppsatt på hjässa!

Han bejdade sig plötsligt, skrämd af det besynnerliga uttrycket i den andres ansikte. En hel minut stod Jan som förstenad. Han stridade öfver fransmannens hufvud, och en spöklik blekhet spred sig öfver hans kinder.

— Nej — det — betyder — ingenting, sade han slutligen, som om hvarje ord behöfvades afvigadt.

Han sjönk ned på en stol bredvid bordet, likt en person, som fått ett oöfvadt slag. Med en djup suck, som nästan var en snyftning, böjde han hufvudet öfver armarna.

— Jan Thoreau, hvskade Jean sakta, har du glömt, att det var jag, som dödade missionären åt dig och att Jean de Gravois på alla dessa år aldrig frågat dig om kampen däruppe på bergstoppen! Och hans stämma, som nu var mild som en nas, vibrerade med ett tonfall af innerligt kamratskap — sådant kamratskap, som uppstår mellan en och en annan i en värld, där vänskap hvarken köpes eller säljes... Har du glömt det, Jan Thoreau? Om det är något, som Jean de Gravois kan göra?

Han satte sig midt emot Jan, med sitt magra, ifriga ansikte stött i händerna och afvaktade under tystnad, att den andre skulle se upp. Då han så gjorde, möttes deras ögon stadigt och öryggligt, och i denna blick låg

en ed och ett beseglade af allt hvad de stora snöviddernas heider inrymde för dessa båda.

Fortfarande stum stack Jan i handen i barnen och drog fram den lilla rullen, som han fört haft liggande i sin förtäring. Ett efter ett räckte han Jean de Gravois dessa blad.

— Min Gud! sade Jean, då han såg, att det var allt hvad han hade. Dödsbeka stridade de båda männen på hvarandra — det ryckte i ådrorna på Jans häls, och Gravois' bruna fringar kramade härdt de skrifa bladen.

— Det var därför jag försökte döda missionären, sade adn slutligen. Han pekade på de med gröfre stil skrifa sidorna, som Jean höll i handen. Och där — där — finner ni skälet hvar för det inte kunde betyda något, att Melisse satt upp sitt hår.

Han reste sig, samlade ihop papperen och sköt in dem i den lilla rullen. Förstår ni nu?

— Jag förstår, genmålde Jean sakta, men hans ögon glittrade likt dansande sländor, då han långsamt tog armhågarna från bordet och strökte upp armarna öfver hufvudet. Jag förstår, Jan Thoreau, och jag prisar den Heliga Jungfrun, att det var Jean de Gravois, som dödade missionären därute på isen vid Lac Bain!

— Men det andra — fortfor Jan, det andra, som säger, att jag —

— Ty! skrek Jean häftigt. Han kom rundt bordet och slöt Jans händer i ett järngrepp. Det är något, som du ska glömma. Det betyder ingenting — ingenting alls, Jan Thoreau. Vet någon annan än du och jag det?

— Ingen. Jag hade tänkt, att Melisse och hennes far skulle få veta det en dag, men jag väntade för länge. Jag väntade, tills jag blef rädd, tills jag inte vågade tala om det. Jag tvang mig själf att glömma, beford det djupare är för än, tills i dag —

— Och i dag, här i denna hydda, kommer du att åter glömma det, och du kommer att begrava det så djupt att det aldrig kommer tillbaka, Jan! Är stolt öfver dig, Jan Thoreau. Jag älskar dig, och det är första gången Jean de Gravois sagt det till en man. Å — nu hör jag dem komma!

Med en komisk buggning åt det håll, hvartil de skratande rösterna hördes, drog den melodramatiska lille fransmannen Jan med sig till dörren. Midt på utbyggnaden syntes Melisse och Iowaka, barande en stor korg mellan sig. De såg fram på Jan, och den härliga, som tror, att han utan att behöfva plikta därför kan lämna sina, djur oryktade i flera dagar, begär sannerligen ett stort miss-tag.

Låt därför hästarna få sin dagliga rytm, afven om det kostar på att hålla i ryktarhorsten nu i bettan. Djuren skola genom förökad arbetskraft mer än val betala för arbetet, och du, som ryktar dem, skall känna dig nöjd med ditt själf, emedan du vet att du sökt göra det så behagligt för dina hästar som du kunnat.

Det är endast i ett fall, som hästägarna kunna lämna sina djur oryktade under sommaren, utan att det skadar dem, och det är då det finnes en större bak eller damm nära intill stallet, där man dagligen kan låta hästarna få sig ett uppriskande bad. På tal om det, är det alltså välgörande för hästarna att emellanåt få sig ett bad, förutsatt att de ej äro för varma, då de föras till badet. Då kunna de nämligen, liksom människorna, ådraga sig förkyllning.

En god vana är också att se till att hästarna efter slutadt dagsarbete bli tvättade med kallt vatten i lok och dikeklättig. Genom att hålla på med dika tvättning har många hästägare kunnat hålla sina djur arbets-dugliga, afven då dessa fått utföra mycket och hårdt arbete, under det andra, som uraktligt att tvätta sina djur, fått se dessa sönderbrutna inom loppet af några dagar, som de skolat utföra samma arbete som de förra.

En eller två kullar? Bör sugan ha en eller två kullar om året? Därom råder bland svinödlare skilda meningar, men de flesta synas gynna två kullar. Det synes det naturligtaste för sugan att ha två kullar i åren. Och uppfödarna säga, att båda kullarna bli lika duk-

— Håller du också på att bli gammal, Jan? skämtade Melisse, då de befanno sig några steg efter Jan och hans hustru. Du går så lång långsamt!

— Jag tror, att jag är tjungare än du tror! Och hennes ögon tändrade af skämskhet. Men, Jan Aldrig hade han talat till Melisse så, som hon nu gjorde.

— Jag föddes någon gång på vintern, Melisse, liksom du. Kanske var det i går, kanske i morgon. Det är allt hvad jag vet.

Han såg henne stadigt i ögonen; tydligen hade han svårt att undertrycka sin rörelse.

Lika hastigt som solen försvinner öfver skämskheten bort i hennes ansikte, och hennes blick ögon stridade upp på honom med ett uttryck af smärta, som han aldrig förr sett i dem. Ögonblickligen visste han, att hon förstod honom, och han kunde ha bitit tungan af sig. Hon lade bejdande sin hand på hans arm, och såg vändande och tillfyllida ögon upp på honom.

— Förlåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

FARM OCH HEM.

SOMMARSANG.

Blossmande högtid! blåa vågor vandrar, glänsande vida lätta skyer gå. Svalorna dansa, jubla till hvarandra, människans hjerta öppnas mot det blå.

Hafvet det stolta, fallna rikens moder, vagnande bär oss, gungar oss framåt, fram öfver breda, gudbegaflasta floder, fram öfver farans solbelysta strät.

Öfver oss alla ryndens klockor klingar, och dansar, brusande af sång. Skimrande segl lyfta sig som vingar, storbet föränas lifvet än en gång.

Skummande dagar, ledans tunga börda, sorlande sorger, allt är nu forbi. Strålar och drömmar, allt få vi nu skörda, liksom vind och vågor åter sjunga vi.

Bertil Malmberg

Rykta hästarna. Orsaken till att så många arbets-hästar bli brutna sommartiden ligger i, somliga tro, enbart i det att djuren då få arbeta hårdare än eljes, utan fastmer i det, att man ej ryktar dem så mycket som man borde.

En del hästägare göra i berörda hänseende sig skyldiga till stora för-syndelser, enär de till och med gå så långt i sin vårdslöshet, att de lämna hästarna alldeles oryktade, kanske i månader! Detta är emellertid, såra blivd man till, skadligt för djuren, afven om de ej bli brutna, och därför också till egarens förlust. Man får nämligen ej glömma, att hästar, liksom människor, svettas mera under den heta årstiden än eljes och därför behöfva få luda vid värdad, så att utmattningen ej förhindras. Vi människor äro i det fallet mycket rädda om vår egen kropp, ty vi veta, att om utmattningen på något sätt förhindras, sjukdom snart vill infinna sig. Samma förhållande gör sig emellertid afven gällande hos djuren, och den hästägare, som tror, att han utan att behöfva plikta därför kan lämna sina, djur oryktade i flera dagar, begär sannerligen ett stort miss-tag.

Låt därför hästarna få sin dagliga rytm, afven om det kostar på att hålla i ryktarhorsten nu i bettan. Djuren skola genom förökad arbetskraft mer än val betala för arbetet, och du, som ryktar dem, skall känna dig nöjd med ditt själf, emedan du vet att du sökt göra det så behagligt för dina hästar som du kunnat.

Det är endast i ett fall, som hästägarna kunna lämna sina djur oryktade under sommaren, utan att det skadar dem, och det är då det finnes en större bak eller damm nära intill stallet, där man dagligen kan låta hästarna få sig ett uppriskande bad. På tal om det, är det alltså välgörande för hästarna att emellanåt få sig ett bad, förutsatt att de ej äro för varma, då de föras till badet. Då kunna de nämligen, liksom människorna, ådraga sig förkyllning.

En god vana är också att se till att hästarna efter slutadt dagsarbete bli tvättade med kallt vatten i lok och dikeklättig. Genom att hålla på med dika tvättning har många hästägare kunnat hålla sina djur arbets-dugliga, afven då dessa fått utföra mycket och hårdt arbete, under det andra, som uraktligt att tvätta sina djur, fått se dessa sönderbrutna inom loppet af några dagar, som de skolat utföra samma arbete som de förra.

En eller två kullar? Bör sugan ha en eller två kullar om året? Därom råder bland svinödlare skilda meningar, men de flesta synas gynna två kullar. Det synes det naturligtaste för sugan att ha två kullar i åren. Och uppfödarna säga, att båda kullarna bli lika duk-

— Håller du också på att bli gammal, Jan? skämtade Melisse, då de befanno sig några steg efter Jan och hans hustru. Du går så lång långsamt!

— Jag tror, att jag är tjungare än du tror! Och hennes ögon tändrade af skämskhet. Men, Jan Aldrig hade han talat till Melisse så, som hon nu gjorde.

— Jag föddes någon gång på vintern, Melisse, liksom du. Kanske var det i går, kanske i morgon. Det är allt hvad jag vet.

Han såg henne stadigt i ögonen; tydligen hade han svårt att undertrycka sin rörelse.

Lika hastigt som solen försvinner öfver skämskheten bort i hennes ansikte, och hennes blick ögon stridade upp på honom med ett uttryck af smärta, som han aldrig förr sett i dem. Ögonblickligen visste han, att hon förstod honom, och han kunde ha bitit tungan af sig. Hon lade bejdande sin hand på hans arm, och såg vändande och tillfyllida ögon upp på honom.

— Förlåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant, Jan!

— Förslåt mig! hvskade hon med en halfvild snyftning. Kära Jan, förlåt mig! Hon omslöt den ena af hans händer med sina båda och höll den ett ögonblick, så att han kunde känna hennes hjerta slä. — I dag är din födelsedag, Jan — din och min — min och din — och så ska vi alltid ha det — alltid — inte sant,